

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1007/2025
03.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Митић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Надежда Петровић“ Сићево, Општина Нишка Бања, чији је пуномоћник Ивана Димитријевић Пекдемир, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2975/2024 од 06.11.2024. године, у седници одржаној 03.06.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2975/2024 од 06.11.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 883/22 од 25.04.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па су поништена као незаконита решења директора тужене о отказу Уговора о раду број ... од 10.10.2018. године и Школског одбора тужене школе број ... од 31.10.2018. године и обавезана тужена да тужиоца врати на рад и призна му сва права на раду и по основу рада, од дана престанка радног односа па до враћања на рад. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 535.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2975/2024 од 06.11.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужене и тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 883/2022 од 25.04.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући трошкове ревизијског поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Другостепени суд није учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП на коју се неосновано указује ревизијом, а која би могла бити од утицаја на законитост и правилност одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на радном месту наставника Решењем директора тужене бр. ... од 10.10.2018. године тужиоцу је престао радни однос с обзиром да му је стављено му је на терет да је дана 09.05.2018. године за време првог часа, у другом одељењу петог разреда, гурнуо клупу ка ученику тог одељења ББ, која га је ударила у пределу стомака, викајући на њега, на који начин је извршио физичко насиље према ученику, чиме је извршио повреду забране из члана 111. став 1., 3. и 6. Закона о основама система образовања и васпитања. Наведено решење је потврђено решењем Школског одбора тужене бр. ... од 31.10.2018.године. Ученик ББ је током часа 09.05.2018. године био немиран, вукао клупу по учионици, тужилац га је више пута опомињао, али како ученик није престајао, тужилац му је пришао, повисио тон и вратио клупу на место, при чему није ударио ученика. Према медицинској документацији Завода за хитну медицинску помоћ и Клинике за дечју хирургију и ортопедију КЦ Ниш, у којим установама је извршен преглед ученика након спорног догађаја, не постоји ни један објективни медицински показатељ да је код мал. ББ постојала повреда у пределу трбуха, нити да је повређен у пределу левог кука, десног зглоба кука или десног бедреног подручја. Према налазу и мишљењу вештака медицинске струке из целокупне медицинске документације нема елемената на основу којих би се могло са сигурношћу утврдити постојање неке телесне повреде код мал. ББ.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су поништили као незаконито решење тужене о отказу уговора о раду тужиоцу и обавезали тужену да тужиоца врати на рад. Судови су становишта да у току поступка није доказано постојање оправданог разлога за отказивање уговора о раду тужиоцу, с обзиром да тужилац није критичном приликом психички или физички злостављао ученика, те с тога нема места примени одредбе чл.166 став 1. и 5. у вези члана 111. став 1., 3. и 6. Закона о основама система образовања и васпитања.

Врховни суд налази да су одлуке нижестепених судова донете правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

Одредбом члана 111. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ број 88/17, 27/18) прописано је да је у установи забрањено физичко, психичко, социјално, сексуално, дигитално и свако друго насиље, злостављање и занемаривање запосленог, детета, ученика, одраслог, родитеља односно другог законског заступника или трећег лица у установи (став 1.). Под насиљем и злостављањем подразумева се сваки облик једанпут учињеног, односно понављаног

вербалног или невербалног понашања које има за последицу стварно или потенцијално угрожавање здравља, развоја и достојанства личности детета, ученика и одраслог (став 3.). Под физичким насиљем, у смислу овог закона, сматра се: физичко кажњавање детета, ученика или одраслог од стране запосленог, родитеља односно другог законског заступника или трећег лица у установи; свако понашање које може да доведе до стварног или потенцијалног телесног повређивања детета, ученика, одраслог или запосленог; насилно понашање запосленог према детету, ученику или одраслом, као и ученика и одраслог према другом ученику, одраслом или запосленом (став 6.). Дисциплински поступак се покреће и води за учињену тежу повреду радне обавезе из члана 164. и повреду забране из чл. 110–113. овог закона (члан 165. став 1.). Мере за тежу повреду радне обавезе из члана 164. и повреду забране из чл. 110–113. овог закона су новчана казна, удаљење са рада и престанак радног односа, а запосленом који изврши повреду забране прописане чл. 110, 111. и 113. овог закона, односно који други пут изврши повреду забране прописане чланом 112. овог закона и запосленом који учини повреду радне обавезе из члана 164. тач. 1)–7) овог закона, изриче се мера престанка радног односа (члан 166. став 1. и 5.).

Материјално-правну претпоставку законитости решења директора школе којим се запосленом изриче дисциплинска мера престанка радног односа, сагласно одредбама члана 165. и 166. став 1. и 5.. Закона о основама система образовања и васпитања, представља претходно поуздано утврђење постојања теже повреде радне обавезе или повреде неке од забрана из члана 110.-113. истог закона. Међутим, у конкретном случају није доказано да је тужилац критичном приликом био физички или психички насилаан према ученику ББ, већ је утврђено да се наведени ученик непримерено понашао на часу и упркос претходним опоменама од стране наставника тј. тужиоца, настављао да ремети ред у учионици, након чега је тужилац пришао и вратио клупу на место, без испољавања физичког насиља. Чињеница да је тужилац том приликом повисио тон, не може се тумачити као психичко насиље које је довело до тренутног или трајног угрожавања психичког или емоционалног здравља и достојанства ученика, већ поступање које је било неопходно да се на часу успостави ред и омогући држање наставе, посебно имајући у виду понашање ученика.

С тога, правилно су нижестепени судови поништили као незаконито решење директора тужене о отказу Уговора о раду број ... од 10.10.2018. године, а из тога произлази и незаконитост решења Школског одбора тужене школе број ... од 31.10.2018. године, налазећи да нема места примени одредбе члана 166. став 1. и 5. Закона о основама система образовања и васпитања, а у вези одредбе члана 111. став 1., 3. и 6, као и члана 7. став 5. у вези става 1. и 2. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности запослених код тужене Основне школе, која одредба прописује исто што и одредба чл. 111 цитираног Закона. Супротно ревизијским наводима, приликом доношења побијане пресуде правилно је примењено материјално право и то цитиране одредбе Закона о основама система образовања и васпитања. Такође, правна последица незаконитог отказа уговора о раду је право тужиоца да захтева враћање на рад у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду.

Наводи ревизије који се односе на доказни поступак, оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање, нису цењени, јер према одредби члана 407. став 2. ЗПП не могу бити ревизијски разлог.

На темељу изнетих разлога, Врховни суд одбио је ревизију тужене као неосновану, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију с обзиром да нису били потребни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП због чега у смислу одредбе члана 165. одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**